

Csak az eső

van akit szomorúvá tesz

én szeretem ahogy a felhők
hűvös könnyei
puhává termékennyé áztatják a földet
szeretem ha eső cseppek
lány ujjjaival kopogtat a hajnal

amikor apát temettük
velünk sírt zokogott az ég
gyermekkorom poros utcája
vad folyó lett egy röpke órára

és a piszkos habokban
fuldokolva sírva örökre
eltűnt a gyermek aki voltam
csak az eső maradt

az eső az életet hozó
az életet vivő az imákba
foglalt és sokszor átkozott
hajnalban újra eljött
az ereszen kopogva jelezte
kész arra hogy elmossa
rossz emlékekből szőtt álmaimat
kész arra hogy sírjon is velem

csak az eső maradt
a szőlőhegyről lerohanó
alkalmi folyó
csak a remény
hogy a föld mint az esőt
befogad téged és szeret

papa én újra sírok
s az esőben állva suttogom
ég veled